

Det spökar : en sång /

Fagerlund, Gustaf Wilhelm,

81 Bb Br.

National Library
of Sweden

FAGERLUND, G. W.

Ex. A

Intt. 1/2
Nyk. 1/2
(131)

Det Spökar.

En Sång

af

G. W. Herde.

[Gust. Wihl. Fagerlund]

Dem rör ej tusen själar döds,
i drakens lustar fångna,
i qual och brott förgångna.

(Nr: Draken och dess offer.)

Carlshamn 1852,
tryckt hos J. W. Stenbeck.

1832

1832

Swad spöke är?

Det må sig sjelft berätta.

Än drakehär?

En gifning bland de lätta:

från honom gjuts den starka dryckens flod,
eldwatten nämnd af wilde, grym till mod.

1832

1832

1832

En förqväfdt är ej ett rykte, ¹⁾
ammadt i Zernbärrarland,
hur det spökat. Mången tyckte:
skrock det är hwartenda grand.
Gånfullst löje har då wankat.
Men om spöken än ej bankat
hårdt i wäggar, golf och tak,
Kan det ske. — Betänkelig sak!

Undra ej, att spöken gånga
öfwerallt, der drakar bo!
Andligt döda äro många,
som ej wunnit grafwens ro.
Än till andras skräck de spöka,
än i enslig oro stöka,
Många ur eldwattnets flod
hemta tröst och — retadt mod.

* * *
"Swem har bragt dem hän i döden?" —
Fråga ej! — På syndig jord,
icke ny är själanöden,
icke nytt är själamord.
"Gamle ormen, store draken,"
glömmmer ej sin mördarlist,
dräper lätt den som ej, waken,
håller sig till Herran Christ.

1) Ut i Tidningarna, för någon tid sedan.

Derför vill han gerna söfwa
själar in i säker ro,
gläds nog, när de sjelfwa röfwa
från hwarandra ljus och tro ¹⁾, —
när de, utan tro på G:rran,
utan Ordets sanningsljus,
wända håg från himlen fjerran,
och uppbygga — drakehus. —

"Hårdt är talet", mången tycker.
"Kan ej ock en christlig man
rikta sig af rusets drycker,
sjelf beständigt nykter han?
Han ej beder någon tömma
deraf mera än han tål,
ber ej heller någon glömma
jordelifwets ändamål."

Är sådan en Christens ära?
När du ser de drucknas skam;
will du det berömmet bära
till din egen prydnad fram?
När i dagens ljus ^{blir} ~~te~~pröfwadt
allt, som wällat nöd och brott;
har den draketjenst, du öfwat,
ingen skuld uppå sin lott?

Kan den skulden så förgyllas,
att des art ej kännas må?
Skall på stora drakar skyllas
hwad ock öfwas af de små?
Bäckar små föröka floden,
hjelpa den till wäldsamt lopp.
Gift kan sugas in i bloden,
tillredd ock i minsta kopp.

1) Luc. 8: 12.

Runno ej eldwattnets floder
någorstädes i vårt land,
synden ändå, dödens moder,
själar snärjt i hårda band.
Skulle dock så många drifwas,
hennes rof, till öppen grift,
och i hennes mörker trifwas, —
gafs dem ej det wattnets gift?

"Jutet gift, — förädlad wara!"
ropas högt från drakens torg. —
Se en namulöft usel skara
hopa brott och nöd och sorg!
Hon din ädla wara njutit,
märker hwad med den hon fått,
och en harmi inom sig slutit, —
som ej bädar något godt.

Retad harm kan undertryckas,
askan dölja wädlig eld.
We dock, om det stormen lyckas
blåsa upp den het och wild!
Andligt döda kunna wandra
skuggligt uti tystnad kring,
men ock reta upp hwarandra!
fast du anar ingen ting.

Du blir icke skrämnd af röken,
der ej wäldig eld slår ut,
tror wist heller ej på spöken:
bättre tro blir glömd till slut.
Men ändå det spökar redan
genom natten, utan skämt.
Under att ej längesedan
det har mången — mer än skämt!

God dig sjelf om lifwet stocknat,
 lifwet, som af Kristus är,
 och den bättre känsla stocknat,
 som för lifar ömhet bär: —
 då kanste du länge blundar
 för den nöd, som plågar dem.
 Männe dock ej nöd du grundar
 för dig sjelf och eget hem?

Spökar ingenting derinne,
 bland ett hopadt drakegods,
 eller uti waknadt minne?
 Är du lugn och wäl till mods?
 Har ditt hjerta inga kamrar,
 der en ängslig suckan hörs,
 eller hotfull aning hamrar,
 eller sorgsen ånger rörs?

Undra ej att spöken gånga
 öfwerallt, der drakar bo!
 Andligt döda äro många,
 som ej wunnit grafwens ro.
 An till andras skräck de spöka,
 än i enslig oro söka.
 Många ur eldwattnets flod
 hemta tröst och retadt mod.

* * *
 Nattens ande swarta wingen breder
 öfwer landet, uti drömmar jänk.
 Någots då en dystert hop bereder,
 det den waken aldrig göra tänkt.
 Kallad och att hafwa del i ljustet,
 och att wandra fram på lifwets stig,
 nu i nöd försoffad och i ruset,
 den åt mörkrets wälde offrat sig.

Det är gräsligt, när de döde drömma:
deras sömngång har förskräckligt mål.
Eld för ro skull här och der de gömma,
leka blodig lek med bly och stål.
Nu med hemiska skratt och dans de stoja,
tjuta än likt ulfvar uti skog,
än som ormar tygt i slott och koja
smyga, glada — när de skadat nog. —

Stackars usle! Binden edra händer!
Binden själsiva edert onda mod!
Slungen icke hämnens vreda bränder!
Ervsten icke efter rof och blod!
Mörkrets gerning dagens nesa blifwer.
Tänk på ändan af ehvad du gör!
Att dig sjelf en dom du annars skrifwer,
den du, sansad, icke gerna hör.

Waknen upp utur den ondes snara!
Fly från drakens nästen och dess garn!
Skolen I blott nattens spöken vara,
I som kunnen blifwa Ijusets barn?
De som synda, äro syndens trälar: ¹⁾
Gud till frihet eder kallat har. ²⁾
Hämnd och ondskas få ej bo i själar,
som i Honom söka sitt förswar.

Sannt att glupska koppardrakehären
flutar brödet, och er usla gjort.
Men hans dom i edert wäld I bären:
flyn hans dryck, — så döer den lede fort!
Så hans magt och list I skolen mota.
Spöken ej! Det hör den onde till.
Råten Herrens ord ert sinne bota!
Bröd och frid Han eder gifwa will.

1) Joh. 8: 34. 2) Gal. 5: 13.

Han ert hem, er mätta will wälsigna.
 Vären kända Honom! Han är mild.
 Rädens ej att under bördan digna:
 Sen i Kristus eder förebild!
 Sen hwad Han för eder har försakat,
 lidit, fattig, — bittra korssets död!
 Den i tro på Honom bedit, wakat,
 Honom lydig, frälsar Han ur nöd.

Än till eder, I som eder glädjen
 af den winning, draketjensten ger,
 några ord: till bättre stunder wädjen,
 uti hwilka själen bättre ser!
 När då räknas allt hwad än I wunnit,
 mot de tårar, som för den skull runnit
 uti brottens och i nödens bo: —
 kan det lemna eder glädje ro?

Warningsord kan föras bort af vinden,
 wredgadt hjerta stängas för des ljud;
 tårar dock, som rinna nedåt kinden,
 kunna ropa wäldigt upp till Gud,
 öfwer honom, som dem utträngt hafwer. 1)
 Huru djupt du än i Mammon grafwer,
 deras minne du ej gömma kan:
 det skall tala, se'n ditt gods förswann.

1) Eyr. 38: 18.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8

Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

